

אבל בן-אחרון מגיע במעופו המפתח ל מקום אחר לגמרי.

מרצע יוצא מן השק כאשר נשאל בן-אחרון על-ידי המראיין אם הוא מוכן לסגת אל גבולות 1967. "לא, לא, לא!" זועק בן-אחרון. "אף אחד בישראל אינו מוכן לכך!"

זהו סילוף האמת. בכל הסקרים של דעת-הקהל, מסתבר שבין 10% ל-30% מן הציבור מביע בהודמנויות שונות את נכונותו לסגת לגבול הקודם (עם שינויים בלתי-מהותיים). תמורת שלום ממשי יש להניח שבהכרעה מעשית, יגדל אחוז זה. אני מאמין שבבוא יוסי-ההכרעה יעדיף רוב הציבור שלום על שטח כבוש כלשהו.

אבל בן-אחרון אינו חולם על הגבול הישן, עם או בלי שינויים קלים. הוא רוצה לספח שטחים נכרים — וכל הלוגיקות המחשבתיות לא באה אלא להצדיק זאת כאיצטלה של רדיפת-שלום אוטו-היקיצונית.

אני בטוח שהבעיה בשביל מצרים ושאר העולם הערבי אינו גודל השטחים המוחזקים בידינו. העובדה ששטחים אלה מגיעים ל-20 אלף מילים מרובעים — פחות מאחוז אחד של כל השטחים הערביים — אינה מעניינת אותם כהוא זה.

ספק זה אינו חושף רק חוסר-ידיעה מוחלט לגבי הלכירהוח הערביים. הוא מגלה גם התעלמות טוטאלית משרש הבעיה: העם הפלסטיני.

תחילה, בדברו על הצעתו לסגת משטחים של הגדה, הוא מדבר על 600 אלף ערבים פלסטיניים שם, ש-אינם רוצים בנו". אבל בהמשך הראיון הוא שוכח אותם כליל. העולם הערבי מחולק לאומות רבות. האוי מן הערבית הפלסטינית אינה מוכנה לוותר על שארית מולדתה, מפני שלאומה הערבית העיראקית או המרוקאית יש די והותר שטחים. אין כיום איש אחד בעולם הערבי, או באומה חסלת-טיגית, המוכן לוותר על השטחים הכבושים. מילבד תיקוני-גבול בלתי-מהותיים.

מה רוצה בן-אחרון לספח? הוא מתחמק בגלוי מן התשובה. אין לי מפה מפורטת בראש. אבל לערבים יש שטחים בשפע. זה חשוב להם פחות מאשר לנו".

זהו העיקר. כל השאר הוא בבב"ת — להי

יש כאן סתירה מסויימת. אם יש "מצב של שלום" — איך זה שאין "הסכם" ואין "חתימה"? אבל קסנות כאלה אינן מטרידות את בן-אחרון. כשהוא פורש את כנפיו במעוף אינטלקטואלי.

יש שלום, אבל אין שלום. ומכיוון שאין השלום שיש — אנחנו נקבע בעצמנו את הגבול שלנו, נסוג מחשטחים שמעבר לגבול זה, ונספח את השטחים שמאחוריו.

הרעיון של נסיגה חריצית לגבול שקבע באורח אחד מידידי הציע, למחרת מילחמת ששת-הימים, שנבצע את אותו התרגיל, ונחזור לגבול ה-4' ביוני ללא הסכם-שלום. לא קיבלתי דיעה זו.

הסיווג נהגו בחוכמה בלתי-ירגידה. אבל מצבנו שונה. סין והודו מכירות זו בקיום זו. לפני המלחמה, שרר ביניהן שלום. המחלוקת שפרצה ביניהם חיתה בגלל עניין מישני — מיקום הגבול באזור ערוב וצחיח.

לא כן אצלנו. המלחמה בין ישראל והעולם הערבי נמשכת מזה שלושה דורות. העולם הערבי אינו מכיר עדיין רשמית בלוישראל, וישראל אינה מכירה בקיום העם הפלסטיני. נסיגה חריצית לא תביא שלום, אלא רק שבת-נפש.

משומה שלנו היא להשיג שלום רשמי הכרה הדדית, כדי ליצור ריקמת-היים חדשה של שלום אמיתי. השטחים הם סחורה שאנו רוצים למכרה תמורת יעדים אלה.

שטחים תמורת שלום, ה—שטחים תמורת ה—שלום, כל השטחים תמורת כל השלום. בן-אחרון בו לגישה זו. הוא משמיע טענות צודקות כדי להוכיח שהשטחים אינם סחורה, אלא מעמסה.

לדבריו, המשך הכיבוש מחמיר את היחסים בין הערבים וישראל (זה נכון, אבל איך זה מתיישב עם הטענה ששש שנות כיבוש הביאו ל"מצב של שלום"?). הוא גם מזכיר שהכיבוש משבש את החברה הישראלית ומרחיק את הצעיר הישראלי מן העבודה הגופנית, העור ברת לידי הפועלים מהשטחים.

ש"קודרים אלה היו צריכים להוביל את ה"מוזכ" להכרה שיש לפעול להשגת השלום. משה דיין אמר שהשלום אפשרי כעת, אם אנחנו מוכנים לוותר על השטחים הכבושים. אפשר היה לקחת שבן-אחרון, בניגוד לדיין, יסיק מכך שעלינו להודיע על נכונותנו לסגת מן השטחים (מה גם שהם "מעמסה") תמורת שלום רשמי ומעשי.

ציפורים המזורות ביותר מתעופפות בשמי ארצנו. אף מומחה מדופלם לתורת העופות היה מתקשה לזהותן.

קחו, למשל, ציפור בשם יצחק בן-אחרון. איזה מין עוף זה? לכאורה — יונה. וזא מתם יונה, אלא סני פריסופרייונה. מעין ג'ונתן ליווינגסטון של עוף פותיהשדום.

ולראייה: הוא מציע דבר שאיש במחנה-השלום אינו מציע, שאפילו רק"ח אינה מציעה: לסגת משטחים כבושים בלי הסכם-שלום.

ורק כשלושה חודשים בוד משקפת, ומסתכלים היטב בעוף זה כמעופו, מסתבר שאין זו יונה כלל, אלא מין עוף מוזר ונדיר, שעריין לא נר" אה כדוגמתו.

נה ראיון שהעניק יצחק בן-אחרון לשבועון האמריקאי ניו-יווק. משומימה לא זכה באיך ל"תהודה הראייה לו. כי בן-אחרון מסביר בו את השקפותיו לגבי מילחמה ושלום בצורה ברורה מאד.

הוא פותח את דבריו בקביעה חד-משמעית: "כבר קיים מצב של שלום בין ישראל וישראל הערבית".

והוא מסביר קביעה זו: "בוודאי אין מצב של מילחמה. עברו כימעט שש שנים מאז מילחמת ששת-הימים, והעניינים מתנהלים בשלום. בכל שנה באים אלינו רבע מיליון תיירים ערביים. הנשרים בין ישראל וירדן פתוחים. אנחנו מדברים אל הירדנים, והירדנים מדברים אלינו".

לפסוקים אלה יש צליל מוכר. מי רגיל לאמרם? משה דיין והסידרי. הם מבססים על קביעה זו את טענתם, שאין צורך להתחשב עוד בערבים. שניתן לשמור לנצח על הטטאטוס קוו של החוקת השטחים, שאפשר להתחיל בכל השטחים המוחזקים, שאין עוד צורך בשום חתימה להסכם-שלום. השלום כבר קיים. אין בעיות.

פשר לשאול: אם יש שלום, מדוע אנחנו מוציאים כימעט 30% מן ההכנסה הלאומית הגולמית שלנו על צרכים ביטחוניים — אחוז שאין דומה לו בעולם כולו, והבולע את כל הכסף הדרוש לפתרון הבעיות הטציאריות שבן-אחרון עצמו מתריע עליהן השכם והערב?

מדוע אנחנו מוציאים למעלה ממיליון לירות בשנה על המלחמה בקומץ פידאיון פלסטיניים?

אנטי-בן-אחרון

טוטים מילודיים, מן הסוג האהוב על בן-אחרון, כדי להסירה את הדעת מן הנקודה המכרעת.

חיפוי סופי על עמדה זו מביא בן-אחרון טענה, הלקוחה מאוצר המליצות הצדקניות של גולדה מאיר. אם השטחים אינם חשובים לערבים, מה חשוב להם?

הם שוללים את עצם קיומנו, מפני שאנחנו מדינה בעלת ציביון אירופי-אמריקאי בלב העולם הערבי. עד שישלימו עם זה, אין מה לעשות. הזמן צריך לעשות מה שהשכל (של הערבים, כמובן) אינו עושה. הבעיה האמיתית היא, אם טאדאת יכול לקום וזומר לעמו באחד הימים: ישראל קיימת כעובדת-קבע.

בן-אחרון לא שמע, כנראה, שאנוואר אל-סאדאת, כמו קודמו, קיבל את החלטת מועצת-הביטחון 242, המדברת בפירוש על "הכרה הדדית בעצמאות, בריבונות ובשלמות הטריטוריאלית" של כל המדינות במרחב. גם לא הוגנב לאוזנו שמצריים הצהירה רשמית באוזני גונאר יארינג שהיא מוכנה לחתום על שלום רשמי, המהווה הכרה מלאה בזכות-הקיום של ישראל, אם ישראל תודיע על נכונותה לסגת לגבול רפיח-אילת אחרי השגת השלום.

בן-אחרון אינו רוצה לדעת זאת, מפני שאיני נו מוכן לסגת לגבול זה. לכן הוא מוציא ממח"ן הטרטאות מליצות, שאכבר עליהם הכרה.

ינני יודע איזה מין ציפור הוא יצחק בן-אחרון. אבל אני יודע שאינו יונה.

כל דבריו מגלים וילול טוטאלי בעמי ערב, והתעלמות גמורה מקיום העם הפלסטיני. הוא אומר להם: החלטנו לקבוע את הגבול, ולא איכפת לנו מה דעתכם על כך. להלכה הוא מציע נסיגה חריצית משטחים כבושים, אך למעשה הוא מציע סיפוח חריצית של שאר השטחים. הגישה כולה היא אולטימטיבית, שחצינת ומתנשאת. היא קרובה יותר לגישה דיין מאשר לזו של ספיר. עוף מוזר מאוד, המקשט את עצמו בני צות יונה.

מדוע נאלץ כל צעיר ישראלי (מילבד ערבים ותלמידים ישיבות) להקריב שלוש שנים יקרות מחייו בשרות סדיר, וימים ללא-ספור בשרות המילואים?

מין שלום שכזה. שלום סירוש הסכמה והשלמה הדדית. אין עמים חייבים לאהוב זה את זה כדי לקיים את השלום ביניהם. אבל מוכרחה לשרור ביניהם לסחות הסכמת להתקיים בצוותא, להימנע ממעשי-איבה הדדיים, להשלים עם הגבולות ביניהם.

אף אחד מן הנתונים האלה אינו קיים, כמו"ן, בין ישראל וישראל הערבית. אף ערבי אחד אינו משלים עם המצב הקיים. אף אחד מהם אינו מסכים לכיבוש השטחים המוחזקים בידי ישראל. ערבים רבים אינם משלימים אף עם עצם קיום מדינתנו. הממדים העוריים של מעשי-הלחמה הפועלים אינם נובעים מהספקת המלחמה, אלא מחולשתם הצבאית של צבאות-הערב והפידאיון.

התיירים הערביים אינם באים "אלינו", אלא אל אחיהם בשטחים הכבושים. תגשרים פתחים מפני ש"שילטונות-הכיבוש החליטו, בצדק, שזה נוח לנו — ולא מפני שהמלחמה תגיעה לסיומה. והדרשיח בין ממשלת ישראל וירדן הוא שיה של חרשים, שהגיע מומן לקיפאון מוחלט.

לקרוא לזה "מצב של שלום" הוא שקר איני טקטואלי — או עיוות קליני של תחריכי החשיבה.

הען מפורף יכול להמציא הנחה כוזבת (העולם הוא קוביחה), ולבנות עליה בניין מפואר של תיאוריה מושלמת, הניגוית להפליא. התוצר המוגמר הוא, כמובן, מטורף.

כך בדיוק עושה יצחק בן-אחרון. אחרי שגנב מן הניצים את הסיסמה, "כבר יש שלום", הוא בונה עליה תיאוריה מרתקת. אנחנו רוצים כנכונות בנייקיימא עם יר"ד, שייקבעו בהסכם. אם אין הסכם, אין חתי" מה, אז מן הראוי שנקבע אותם בעצמנו."